העולם הזה

אשונים של תייר בדרכו
עופה בלוד לתל־אביב

ן לבואו ארצה. והנה כשנזדמנתי מפעם לפעם לשדה התעופה בלוד ונתלוויתי עם
רכם הראשונה בארץ נדמה כאילו אין התיירים רואים את הנעשה סביבם מלבד,
וחרור.

ארבעים, שזה עתה הגיע לישראל. לידו יושב אחד מן האזרחים הוותיקים, תושב
ם לפעם מבקש התייר לעצור את המכונית והוא יוצא לרגע קט, כדי לקחת דברים

ם צילמתי את הדברים שעליהם התעכב התייר במיוחד. אני מוסר דברים אלה

ב (כצלם אני נמצא במרחק של שני מטרים מכל מאורע חשוב) את פרשת מאבקנו
ה, את העליה ההמונית וההתישבות, נתרשמתי עמוק מאד מהערותיו של אותו
יאה. ציונות, שאנו זקוקים לה היום יותר מבכל עת אחרת.
לא היה יהודי.

לם ונרשם בידי בנו רותנברג

אותי. ישראליים שפגשתי בניו־יורק הזהירו אותי מהיחס הביורוקרטי בארץ, והנה נוכחתי
רת על מטבע זר נעשית בבת צחוק וביד קלה — אין מחרימים מרכושך דבר. ישראלי יקר
תמורתם כסף ישראלי, שאינו שוה ולא כלום. „נתאכזבתי" לטובה."

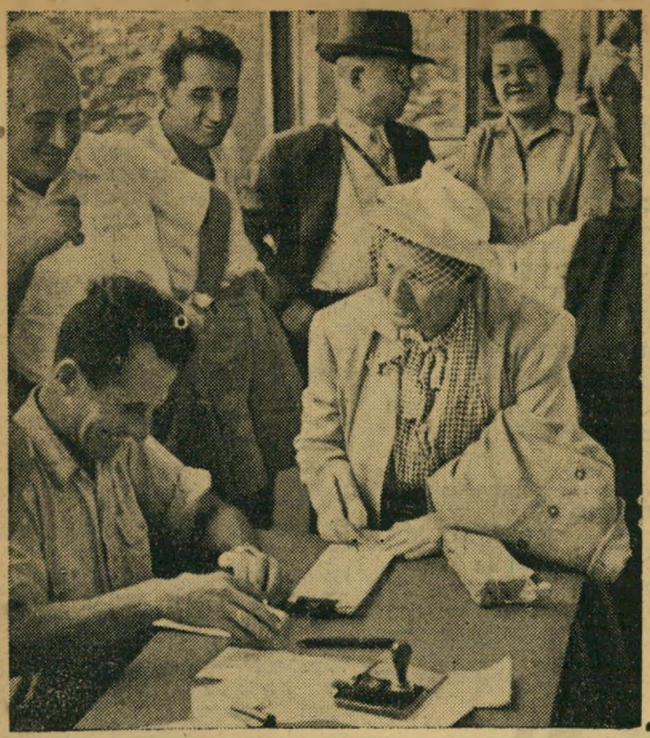

ביהודיה

הותיק: „זה היה כפר ערבי שתושביו נטשוהו בימי הקרבות."

התייר: „מהו השלט על לוח המודעות ? — זה נפלא. לכם מדינה צעירה ועלייה המונית באה אליכם, והנה הקימותם בין הדברים הראשונים משרד לחינוך ותרבות. מודעה זו והרוח שהיא מייצגת, הם שיא ההתקדמות.

במבואות סלמה

התייר: „ההריסות, נשארו כנראה, מימי הקרבות, אולם נדמה לי שגרים פה אנשים".

הותיק: „הבה נתקרב אליהם. ללא ספק יתברר שזהו רק מחסן".

התייר: „ובכן, גרה שם משפחה שלמה, שישבה במחנה ריכוז אנגלי בקפריסין במשך שנה וחצי. אני מעריך את הרוח שבה דיבר אלי ראש המשפחה.

הותיק: „כאן מתחילה תל־אביב. זוהי שכונת־התקוה, שבה גרים כעשרים אלף איש. היא אחת השכונות העתיקות של העיר. לא יכולנו לפתח את השכונה מפני שעד שנת 1947 היתה שייכת לעירית יפו הערבית."

התייר: „משנת 1947 עד 1950 זה למעלה משנתים. לעירית תל־אביב יש, כנראה, הרבה דאגות אחרות ומשום כך כה מוזנחות הסימטאות והרחובות".

הותיק: „לא. התושבים משלמים מסים והעיריה מחוייבת לדאוג לשכונה זו, אולם קשה כאן לעשות משהו. בעלי הבתים טוענים שאין להם כסף בשביל